

No, toż momy... nale co ? Ani to zima, chocia deczko śniyga śleciało i ździebko mroza było. Ani to podzim, bo można i przeziombić sie idzie. Pieron wiy? Listopod depce ci ku fajrantowi a my sam u nos momy roztomajte fale. Jedyn, jankorny, iże to juzaś wyprasknoł metan na grubie „Zofiówka”. Chocia pora dni sznupali, nale na łostatek wylazło co trzech chopa tam przywało. Trzech chopa mynij, i to niy skuli starości (bo to każdygo musi trefić) nale chopów herskich, kole śtyrdziystki. I to cosik na dwa tydzie przodzij Barborki. To już dwanosty, trzinosty i śtyrnosty hajer we tym roku, kiery robił tam kaj niy ma łokiyn, kaj i luftu za tela niy ma, nale kaj kcioł tyrać coby cołko jejigo familijo mogła łobstoć. I już tyj klary, tyj terozki zimy niy łobejrzy. I Wiycie! Ory mie bierom, kiej we tyj telewizyi jes ino pora słowecek ło naszych berkmōnach, kierzy już ze familijom Barborki ani Wiliji niy bydom fajrować. Nale, nojważniysze dło tych naszych biziogonow, hampelmanow i inkszych nawiydzonych „żurnalistow” to było to, co tyn hamerikoński prezidynt, kierymu łostatnie śtyry lata (terozki tyż) wszyjskie nasze rzōndowe angyjbery do dupy wlazowali, we strzoda 23 listopada dwiōm pultokom, dwiōm hyndykōm darowoł życie skuli jejich fajeru tego srogigo „Święta Dziękczynienia”. Tyn jejich fajer to jes zawdy we łostatni szczwortek listopada i – Pōnbōczku łodpuść mi tyn grzych – mogymy doczkać, iże i u nos telkie świynto bydymy fajrować, kiej już roztomajte „halołiny” tyż już fajrujemy, coby naszym starkom i staroszkom niy było markotno we Wszyjskich Świyntych. To, iże zakatrupiōm pora milijonow inkszych bulbuli, to jes glaska piwa. Nojważniysze jes to, coby na cołkim świycie pokazowali tego Busha jaki łon jes miłosyrny dło tych ptokow. Dło hyndykow tych dwiōch, to można i jes miłosyrne, tela co jakosik niy kce ci Łon, i jejigo wojoki, wylazować ze Iraku, kaj mo pierōńskie interesy, „byznesy”, a kaj ludzie majom jejich (i naszych wojokow tyż) połno rzić. Można i u nos by tyn jedyn ze tych cwilingrow, kierzy niy ino miesiōnczek, nale i cołko Polska pichli, na dziyń przed Wilijom kozoł wciepnońć nazod do rybnika, do kaczoka jakigosik gryfnego kapera, jakigosik wilijnego karpfa lebo dwa, kierych Łoni niy poradzom już latoś wećkać? „Keep smiling” – jak godajom te, co poradzom po anglicku – „uśmiechnij się”, bo inakszij chyci cie tyn cołki „spleen” znacy sie wyleje ci sie śledziōna, kaj bezmać ta cołko zmierzłość, corno żość sie zbiyro, kiej cie mo diosek prasknońć nikiej tak gawcys na to co sie terozki (i to już łod dugszego czasu) sam u nos dzieje. Widzicie, jo już tyż po maluśku ptoka dostowom i napoczna Wom sam gynał po anglicku (bo po miymiecku to juzaś niy idzie, bo som telkie co to jejich mierzi) godać choby jakisik iptā. Nale, to jes juzas polityka i podwiyl co, rzykna ino jedna powiarka, kierocho wyczytoł we szykownym naszym jednym cajtōngu: „Polityka to jes gōwno we celofanie, skrymplowane szlajfkōm”. A niy godom tego po darymnicy. Ftosik mi przeciepnōł, co jo za tela naszych słońskich słowecek sam godom, bo niyftore, richticzne Ślōnzoki tyż jejich już niy poszkopiōm. I Wiycie, jo tak miarkuja, co i ze naszom godkom wszyjsko sie

jakosik weksluje, wszyjsko sie metlo. Momy telkie gryfne słowecka jak: dinks, łonacyć, jeronie! I terozki we tym modernym „internycie” idzie sie pogodać ze roztomajtymi Ślonzokoma (i niy ino) na telkich „laubach”, „krzinkach”, i inkszych jesce tam „kafeteriach”. A sam mi łoroz jedna (bezmać fest Ślonzora) szkryflo we telkim ymilku : WOW (naszrajbowane wow). Ludzie! Cy my już wszandy momy prziknołtlować do tyj naszyj gryfnyj godki hamerikońskie słowecka? Przeca te hamerikońskie „łół” to nic inkszego nikiej nasze : łó sto dioskow, a do pierona, jeronie, jerombol, jezderkusie!!!!

No, terozki idzie jesce ździebko powargować, bo chnet trza bydzie wyhaltować, zabrymzować kiej dō nos idzie jagwynd. Wtynczos trza jakosik inakszij do ludzi podyjńść, inakszij godać, i niy ciepać sie, niy jargać, ino pedzieć tela co każdy mo jakisik fyjler, i każdy mo tam cosik za kraglym, cym sie moge gańbić, a ino przy ludziach udowo co jes nojlepszyjszy, nojbarzij użyty.

A terozki można cosik blank ze inkszyj faski. Chocia ... Ludzie ze Katowic fōndli pieronym gryfny dynkmal chopowi, kiery cheba po drugij wojnie nojwyncyj dlo Katowic (i niy ino , bo tyż dlo cołkigo wojewōdztwa) zbajstlowoł. Kole naszygo, katowickigo „Spodka” i blank kole tych krzideł, kiere wyrzchtowali dlo naszych powstańców, zrychtowali dynkmal na kierym łostoł stoć srogi powstaniec, jeszcze srogszy Ślonzok łó kierym godali Stary Jorg, lebo chop ze krykom – Jerzy Ziętek. Wiycie, bōł to jedyn „politykier” samstōnd, żodyn tam chop ze „altrajchu”, nasz Ślonzok, kiery naszom godkom godoł jak żodyn ze tych, kierzy zawdy nami reskiywowali. Poradziōł sie powadzić na isto i ze tym „decymbrym” i ze igłokiym Gierkiym a ... zawdy ci miōł prawie. Bo Katowice i cołka ta dziydzina to bōła jejigo domowizna. Poradziōł hilfnońć kożdymu, i niy ino telkimu, kiery wartko drapsnoł legitka ze tyj wtynczos nojważnijszyj partyji. Tyn dynkmal musioł łostać zbajstlowany, musioł. Godo sie terozki co Jerzy „Jorg” Ziętek to bōł jesce wiynkszyjszy ślōnski polityk niżli Wojciech Korfanty lebo Michał Grażyński. I niy dziwujcie sie, co jo sam terozki byda wiyncej fandzołōł łō Niyem, łó naszym Jorgu ze Katowic. Nale można podle raje:

Jerzy Ziętek upłōncnoł sie dziesiōntego czyrwiynia 1901 roka we Sobiszowicach, kiere byli dzielnicom Gliwic, kaj nojwyncyj roboli miyszkało. Deptoł ci bōł do podstawowki i do gimnazjum, przedwojynnego gimnazjum. Już we 1920 roku wlazuje do Polskiej Organizacji Wojskowej a niyskorzij proł sie we drugim powstaniu ślōnskim. Po tym drugim powstaniu Gliwice łostały po miymieckij zajcie granicy i skuli tego cołko familijo Ziętkow przekludziyła sie zarozki do Tarnowskich Gór i tam Jerzy Ziętek erbnoł robota we starostwie miyjskim, kaj robiōł we roztomajtych działach, i jesce do kupy z tym, dalszij sie uczōł. We latach 30-35 bōł ci już posłym na syjm, tela co niy telkim sztrajchowanym nikiej niyftore dzisioj. Bōł ze BBRW, znacy Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem. Zawdy robiōł wszyjsko dlo naszych, dlo Ślonzokow, nale i dlo Polokow. Niyskorzij wojna. Wszyjskie miarkujom jak to bōło i niy ma co łozprawiać za tela. Po wojnie dali mu pułkownika i bōł wojewodom ślōnskim. We 1950 roku bōł ci już wiceprzewodniczoncy prezidium wojwōdztwa i łostoł posłym na syjm. We 1963,

we tym dziwocznym roku łostał łobraný do Rady Państwa. We 1964 wywelowali ci Go do Komitetu Centralnego. We siedymdziesionym drugim roku, we telko srogo rocznica – piynćdziesiont lot – naszymy trzecigo powstania ślonskigo łostał jynerałym. We 1975 doł sie pokoj ze tym zeslym Wojewody Ślonskigo. Łod łozymdziesiontego aże do łozymdziesiontego piontego wiceprzewodniczoncy Rady Państwa. I zemrziło mu sie dwadziestego listopada 1985 roku, znacy gynał dwadzieścia lot tymu nazod.

Dwadzieścia lot nyy poradziyli sie nasze doczkać, kiej Jimu richtik tyn dynkmal zbajstlujom. Przeca, kiejby nyy Łon to by można nyy było katowickigo „spodka”, ronda we Katowicach (ździebko łoszklwego, nale wtynczos zbajstlowanego kole Huty Marta, na isto lepszejszygo niżli Rondo Washingtona we Warszawie), gryfnego zanatorium we Ustroniu, no i naszego chorzowskigo Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku, „panazyntkowego parku”. I nikiej to sam u nos szkryflali: choציaby nyy wiym jaki wiater (polityczny) terozki wioł, tyn dynkmal bydzie stoł. I zawdy – nyy ino stare Ślonzoki – bydóm boczyć chopa, jeneroła ze krykom, kierom poradziół prasknońć nióm i ło stoł, kiej mu sie cosik nyy zdało. Jo go roz ino miał przileżytość trefić (godali my ze trzi minuty) a nojbarzij to mi łostało we palicy, kiej po tym cołkim łozymdziesionym roku (tak cosik a wele tego dziewiynćdziesiontego roka, gynał nyy bocza) kcieli rajce we Ustroniu kcieli wyciepnońć Jejigo dynkmal, kiery styrcy kole sanatorium, kole tego srogigo szifa we Ustroniu. I ludzie nyy dali! Kiejby nyy Łon to fto by tam jesce boczoł ło telkij dziydzinie Ustroń. Można ino ło gorach by boczyli.

A tyn cołki dynkmal we Katowicach? To ino ludzie naściubiyli betkow (nikiej to sie kiejsik godało) ze „społecznej inicjatywy. Ani samorzond, ani tym barzij byamtry ze Polski nyy dali ani złocioka. Godali ło niym Stary Jorg i na isto kaj mu tam do telkigo wywołanego miasta nikiej Nowy York, pra? A we łonśko nyydziela pizło gynał dwadzieścia lot, kiej nasz Stary Jorg zemrził.

Listopod to ci jes telki dziwoczny miesionc. Napoczyno sie naszymy Wszyjskimi Świyntymi i zaduszkami, i nyy idzie spomiarkować cy to jesce podzim lebo już zima sie drabko kulwito, a jesce na łostatek fajruje sie festelnie we Andrzyjki coby jakosik szczimać tyn jagwynd ło kierym modzioki nyy za tela boczoł. Nale telkie stare knakry nikiej jo spominajom kamratow, kierych już samtukej nyy ma, kierzy zicli sie u Ponboczkwowych dźwiyrzy coby jejich świynty Pyjter rajn wpuściół, tela co terozki mało fto boczy ło tych, kierzy wykłudziyli sie ze tego nojgryfniyjszego ze światow downo, downo tymu nazod. I tak, fto terozki ze ludzi, kierzy majom tela lot co jo, bo ło modziokach-komputrowcach sam nyy godóm, boczy jesce, iże

dzisioj, 26 listopada trefi gynał sto piynćdziesiont lot kiej sie zemrziło naszymu Adamowi Mickiewiczowi. Niyftorzi godajom, co nyy blank naszymu, nale niyftore łoszklwce przeciepowali ci tyż i Czesławowi Miłoszowi, kiery erbnoł dlo POLSKI nagroda Nobla, co tyż nyy jes Polok. Nale, tak ci już u nos jes, bo i Sienkiewicz musioł pitać przed ruskimi coby sie ta nadgroda Nobla wziońć kajsik

we 1905 roku. Przeca modzioki żyj_om terozki nikiej to już downij Mickiewicz naszkryfloł:

Hej, użyjmy żywota!
Wszak żyjem tylko raz;
Niechaj ta czara złota
Nie próżno wabi nas.

Naszkryfloł ci b_oł telki nasz pisorz i – jak to m_ondroki godaj_om – „ekspresjonista” Tadeusz Miciński: „Lichym jest człowiek, który modląc się długo i zbożnie przed Losem, nie spróbuje jednak w pewnej wybranej chwili uczestować GO pięścią na odlew!”

A idzie tyż – jak to terozki jes u tych naszych ... n_o, wiecie kierych? – każdy dziyń rzykać a na łostatek cyganić choby nojynty we telewizyi, kaj każdy fandzoli co mu tam do filipa wlejzie (znocie telkich, pra?). I „kiejby ludzie łoroz ustali cyganić, to b_oła by ci to nojsrogszo we świycie rewolucjo” – można niy blank tak gynał, nale cosik kole tego pedzioł ci b_oł już za starego piyrwyj niyjaki Aleksander Świętochowski.

Nale, coby niy b_oło tak blank jankornie jedyn jesce wic skuplowany ze tym coch dzisioj sam beroł. Stary berkmon, już chnet przed pynzyj_om deptona grubie, na przodek i łoroz sucho a sam za sia słyszy telki głos:

– Niy idź dalszj bo tam zarozki t_ompnie!

Idzie dalszj a sam juzaś słyszy:

– Niy lyjź tam, bo zarozki tam t_ompnie.

Kuknoł tak sie tyn hajer przed sia i za sia, nikogo niy ujzdrzoł, t_oż depto dalszj.

– Niy ryj sie tam, bo tam zarozki t_ompnie – godo tyn s_om głos.

– A ftoś ty jes? – pyto sie tyn berkmon.

– A dyć jo je twoj Anioł Stroż!

– Tyś jes na isto moj Anioł Stroż ? – łozjargoł sie tyn hajer. – To kajś tyś giździe b_oł, kiej jo sie dwadzieścia lot tymu nazod żynioł ???

A terozki, na łostatek, skuli tego co już trefiymy sie po Andrzyjkach, już we tym jagwyncie, sł_owecka Adama Mickiewicza ło kierym tyż żech sam tyż łozprawioł:

Dobranoc! Już dziś więcej nie będziem bawili,
Niech snu anioł modrymi skrzydły cię otoczy,
Dobranoc! Niech odpoczną po łzach twoje oczy,
Dobranoc! Niech sie serce pokojem zasili.

I to by można b_oło na tela dzisioj, trefiymy sie juzaś dziyń przodzj Barborki a beroł, łozprawioł jak zawdy we sobota

Ojgyn z Pniok_ow